

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. május 2.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR GYŐZELME

Köszöntés igéje: Zsoltár 33,11-12

Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának.

Énekek: 8,1-4.9; 398

Lekció: Bírák 1,1-4

Alapige: Bírák 1,1-4

És lőn Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a földet. Ekkor monda Júda az ő atyjafiának Simeonnak: Jer velem együtt a nékem sors által jutott örökségbe, hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled a néked sors által jutott örökségbe. És Simeon elment vele. És felméne Júda, és kezükbe adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtak közülök Bézekben tízezer embert.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, isteni felségednek, fenségednek a nagysága valóban nem csupán a hatalmas teremtett dolgokban, e teremtett világ szépségében mutatkozik meg még a bűneset után is, hanem a legkisebbek, a piciny gyermekek életében, hangján keresztül is. A zsoltárban is megvallottuk, még a kisgyermeken keresztül megmutatott hatalmad is legyőzi az ellenséget.

És Urunk, az ellenség erős, hiszen a Sátán kezdettől fogva emberölő volt, pusztítani akar, örökre elveszíteni, de imádunk téged, hogy az Úr Jézusban kijelentetted elvégeztetett megváltó műved dicsőségét.

Áldunk, hogy minden úrnapiján, most anyák napja vasárnapján is az Úr Jézusra tekinthetünk. Imádunk téged, hogy a gyermekek szavain keresztül is a köszöntésben olyan sok drága bátorító, biztató, ha kell, vigasztaló igét hallhattunk.

Valóban, a szívünk összeszorul, ha arra gondolunk, több családban is az anyák napja szomorúság is, mert gyászt jelent, mert az édesanya, nagymama, dédmama hazament tehozzád. De arra kérünk, hogy a gyászban is tekintsünk arra a győzelemre, amit az Úr Jézus szerzett. Köszönjük, hogy ő föltámadott, él, és azt is, te megígérted, „boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg”. Magasztalunk, hogy ez igaz, áldunk téged ezért a drága reménységért is.

Köszönjük, hogy a gyermekeink, unokáink, dédunokáink vagy ükunokáink életében is láthatjuk azt a jövőt, amit te ígértél nekünk, és azt is, amikor velünk együtt imádkozhatnak téged ők is az istentiszteleten is. Hálát adunk, amikor a gyermekeink lelki értelemben is testvérekké lesznek nekünk.

Köszönjük a lelki testvéri kapcsolat ajándékát. Most mi még nem teljes mértékben élhetjük ezt át örömmel, de köszönjük, hogy jövő vasárnaptól mi is jöhetünk. Áldunk ezért a szabadságért.

Arra kérünk, hogy hadd érthessük meg a te igéd üzenetében, kicsoda vagy te győzelmes Úrként, fenséges Istenként, szabadítóként, hogy milyen szabadságot is készítettél te a benned bízóknak Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nagyon megható volt számomra a gyermekek köszöntése. Rengeteg igét hallhattunk. A hangok alapján én sokszor fölismerhetem a gyermekeknek az arcát és a személyét is, de hadd mondjam el a testvéreknek, hogy milyen ajándék lesz, amikor már tényleg a gyerekekkel együtt jöhetnek a családok a gyülekezetbe, hogy személyesen is találkozzunk. De az a tény, hogy a gyermekek hangján is igéket hallhattunk, mutatja, hogy mennyire hálásak lehetünk mi pasaréti gyülekezetként, hogy a gyermekek köszöntésében Isten személye, Isten áldása, Isten szava hangzik fel anyák napján is. Azért is hálásak lehetünk természetesen, amit édesanyánkban, nagymamánkban, déd- vagy ükmamánkban adott az Úr nekünk, és milyen hálasan emlékezhetünk, ha már az Úrnál vannak, akkor is. Akkor még inkább, mert a földi élet minden öröme ott lehet a szívünkben és a boldog örök élet drága ajándéka, ami nekik már elkezdődhetett az Úrral, és velünk együtt várják a feltámadás dicsőségét.

Ajándék az is, és hálásak lehetünk, hogy van nyitás. Énnekem tényleg szívem tele van hálával, hogy úgy alakult ez a helyzet, hogy vezetőink eldönthették, hogy ezen a vasárnapon már szabad menni templomba. Minekünk azért nem lehet, emlékeznek a testvérek, mondtuk is, mert még nem lehetett teljesen készen minden a felújítás után, de jövő vasárnap az Úr napján már itt leszünk. Van miért hálásnak lennünk így anyák napja vasárnapján: jöhetünk templomban, mehetünk Neszmélyre. Én a gyermekek miatt ezt nagyon fontosnak érzem aláhúzni, ezzel a reménységgel vagyunk itt Pasaréten, hogy nyáron is olyan lesz a helyzet, hogy mehetünk gyermekekkel is majd Neszmélyre. Ez most csak re-

ménység, de majd látjuk az igehirdetés üzenetében is, hogy a reménység az nem bizonytalan, hanem nagyon is biztos.

De ha belegondolnak a testvérek, jöhetünk ismét templomba, lehetünk együtt talán nagyobb létszámban is, vagy ha mehetnek Neszmélyre meg a különböző helyekre a gyülekezeti csoportok, ott aztán nagyon komolyan kell venni, hogy figyelniük kell a szabályokra. Mert amikor felszabadulunk, akkor felnőttek is talán úgy vagyunk, hogy könnyen eleresztjük magunkat. Én ilyen vagyok. Néha nekem gyerekhéten arra kell magamat figyelmeztetnem, hogy én már felnőtt vagyok, nem gyermek, mert a gyermekek között az ember úgy érzi, hogy akkor vagyunk ott igazán, hogyha úgy viselkedünk, mint ők, de azért felnőttek is vagyunk. De a szabadság, amit a szó legteljesebb értelmében is kapunk mi itt Magyarországon is a mai napon is, a mai nappal is, vigyázzunk, hogy nehogy a szabályok elvetése, elfeledése legyen.

Még szomorúbb kifejezést mondok: szabadosság. Mert a szabadosság azt jelenti, hogy mindenki azt teszi, amit akar, senkit nem érdekel, hogy mi a másinak a jó. Főleg az nem érdekli a szabadosságnál, akár az Isten népét is, hogy mi az, ami jó az Úr szemeiben, mi az, ami az Úr előtt kedves.

Egy nagyon egyszerű példát hadd hozzak. Nem felnőttekre, hanem gyerekekre vonatkozóan. Az egyik neszmélyi gyermekhéten történt, hogy a szobavezetők valamit megbeszéltek este, még egy fontos dolgot, és hallottam, hogy az egyik szobából nagy zivaj hallatszik, és hivatalosan Neszmélyen 9 óra után már nem lehet zivaj a szobában. A szomszédok is hadd aludjanak. Itt azért egy picit hangosabb volt az együttlét a gyerekek között. És amikor közeledtem, láttam a lámpa miatt az ablakon át, hogy párnacsata van. Na, párnacsata pláne nem lehet, mert szegény párnák tönkre mennek. Ezt nagyon szigorúan kell venni Neszmélyen. De amikor benyitottam az ajtón, azért csendesen imádkoztam az Úrhoz, hogy most én mit csináljak, mert hát igaz, hogy nem szabad párnacsatazni, és tényleg nem szabad, meg túl hangosnak se szabad lenni, de látszott, hogy a gyerekek nem csinálnak különösebben semmi rosszat, csak egyszerűen vidámak, játszanak, most nincs bent a szobafőnök, egy kicsit kihasználják a lehetőséget.

Most akkor itt szigorúan mondjam nekik, hogy nem szabad, megbeszéltük, miért nem csináljátok, vagy mit kellene mondani? Már csak azért is, mert ismerjük a Sátánnak a becsapását, hazugságait. Ugye a Sátán mindig arra megy rá, hogy próbálja elhitetni gyerekekkel, felnőttekkel, hogy ha az Istenben bízol, akkor semmit nem szabad. Akkor ezt se, azt se, amazt se, igazából nem lehetsz boldog, mert sose teheted azt, amit szeretnél. És kisgyerekeknél fontos, hogy nehogy már arra gondoljanak, hogy akkor Neszmélyen csendeshéten semmit nem szabad. Meg egyáltalán, hogy lenne jó őket nevelni. Mindez persze másodpercek alatt kellett, hogy végbemenjen az imádság során, mert ők is azért meglepődtek, amikor Tibor bácsi benyitott. És az Úr megadta a megoldást – hiszem, hogy ő adta –, mert mondtam nekik, hogy figyeljete, azért most csendben kéne inkább lenni, mert tudjátok, ez szabály, de megbeszéljük majd a szobavezetőkkel, hogy másnap akkor rendezünk egy olyan párnacsatát, amin Tibor bácsi is részt vesz. A szabályok szerinti csatára van lehetőség, és akkor egy jót

játszunk, de most nyugodjatok meg. És annyira jó volt átérezni, hogy a gyerekek is tényleg megnyugodtak, lefeküdtek. Azért picit ott maradtam a szobában, hogy segítsék nekik nyugodtnak maradni, de utána másnap tényleg egy nagyon jó kis játék volt este.

Mert az Úrral az élet az szabadság. Mindenki azt teheti, ami kedves az Úr szemében. A teremtésben ez volt, a bűnesetben ezt sok minden megrontotta, de emlékeztek, hogy az Úr követésében nekünk nem azt mondja a Biblia, hogy ezt se szabad, azt se szabad, hanem épp fordítva. Ha kell, akár még a bűntől is megszabadítja az Úr az övéit is, hogy valóban abban a szabadságban élhessünk, amely az Úrral való közös élet, együttélés boldog élete. Abban a szabadságban, ami egy édesanya vagy édesapa mellett a családban jellemzi a gyermekeket, vagy ha megyünk tovább, nagyszülők, dédszülők, ükszülők mellett az unokákat, déd-unokákat, ükunokákat, hogy van valaki, aki szeret bennünket, aki fölöttünk van, aki lehet, hogy valami szabályt mond, de azt is azért teszi, hogy szabadon élhessünk, boldogok lehessünk.

Mi kedves az Úr előtt? És amikor Isten népe ezt megéli, akkor tényleg az a boldogság a része, ami Isten népe engedelmisségéből fakad a földi életében. De ezt fölözi Istennek az a drága kegyelme, hogy közben éppen a bűneset utáni földi viszonyok miatt van, amikor még az ő isteni szabadításának különleges módját is adja, győzelmeket ad, szabadságot ad, de a szabadító munkája még nagyobb szabadságban, még nagyobb szabadításban jelentkezik, mutatkozik meg.

És nekem a Bírák könyvének a bevezető gondolatai, üzenete így lett hangsúlyos. Hallunk itt az Úr népe engedelmisségéről, de szeretném kijelenteni, hogy éppen ebben az engedelmisségben mutatja be az Úr ígéje, hogy ki is az az Úr, akinek ilyen engedelmes népe van. Milyen is az az Úr, hogyan is szeret, hogyan szabadít, ha kell, illetve az ő szabadítása örömét hogyan adja az övéinek.

A Bírák könyve Józsué halála utáni körülbelül 400 esztendő fogja át. Józsué Jézus születése előtt 1390-ben hunyt el, általában ezt írják a kommentárok, írásmagyarázók. És emlékszünk, hogy az 1000-es esztendőkből kerül Saul hatalomra, majd nemsokára Dávid.

A láthatókra nézve ennek a bibliai könyvnek az utolsó verse ezt az egész korszakot nagyon jól bemutatja. Nagyon jól, de nagyon szomorúan: „Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.” „Mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt” – az a baj, hogy az ’ő’ az kis betűs ’ő’ a magyarban, tehát mindenki azt tette, ami a maga szemei előtt volt jó. Nem nagy betűs ’Ő’, tehát nem az Úr szemei előtt. Pedig az egész bevezetőben hallottuk, hogy ez a bibliai könyv mennyire az Úr szabadítását, az Úr személyét ragyogtatja föl. De ez a láthatatlanokra nézve igaz. Ezért fontos, hogy a Bírák könyvét olvasva majd folyamatosan figyeljük, hogy lehet, hogy sok szomorú igazság lesz a láthatókra nézve benne, de mindig ott van a láthatatlanoké is.

A Károli fordítású Bibliából olvastam föl az utolsó verset. Tényleg szomorú, hogy kis betűs ’ő’ kell, hogy ott legyen. De jelzem, hogy a héber nyelv szabályai szerint nagy betűs ’Ő’ is lehetne, csak az egész könyv meg az utolsó rész üze-

nete miatt is ott kis betű szerepel a fordításban, mert sajnós a láthatókra nézve a bírák kora időszaka szomorú igazság: engedetlen az Úr népe.

Mivel a Mózes 4. könyvét fejeztük be éppen tegnap, emlékszünk, a Mózes 4. könyvében is a pusztai vándorlás népe is mennyire engedetlen volt. Egy csomó engedetlenségről szóló történet. Most megint ilyen történetek jönnek. Sőt, a Bírák könyvében – emlékeztek – ilyen sablonosan lesz majd: az Úr népe elfordul az Úrtól, elhagyja őt, engedetlen, jön az ellenséges nép ítélete – fenyítő ítélet az Úr szeretete miatt, de ítélet –, ebben nyomorúság. A bajban kiáltanak az Úrhoz, Isten szabadítót, bírát ad a népének, egy ideig nyugalom van, béke, de aztán megint engedetlenek lesznek. Az engedetlenség mindig összekapcsolódott istentelen tettekkel és bálványimádással.

De hadd mondjam így még személyesebben: milyen szomorú az, amikor egy édesanya, nagymama vagy dédmama vagy ükmama azért sír keservesen, mert a gyermekem, az unokám, a dédunokám vagy ükunokám tudom, hogy hogyan él, és tudom, hogy ennek mi lesz a következménye. És a hívő édesanyák ilyenkor könyörögnek az Úrhoz, hogy: – Uram, könyörülj rajta! Ezt most egy szomorú képpel akartam mondani. Gondoljuk el, ha egy édesanyai szív is ilyen szomorú, milyen lehet a mennyei Atya szíve, amikor látja, hogy az övéi engedetlenek.

De ez a láthatókra nézve igaz. Mert ez a könyv a láthatatlanok szempontjából az Úr szabadító szeretetét, a mi drága Istenünk, mennyei Atyánk hűségét, megtartó kegyelmét hirdeti. A történetek leírásában sok versen keresztül lesz szó a láthatókról, de mindegyik verset akkor is meghatározza az, amivel az egész könyv indul is egyébként. Az utolsó verse is az elmondottak fényében majd mégis lehet bátorítás, mert lehet, hogy olyankor, amikor mindenki azt tette, ami kedves volt a maga szemében, amit maga gondolt jónak, de az Úr ott van népe hátterében, népe fölött, és az első versben a kifejezés a bevezetőben így hangzott: „és lőn” – és történt.

Több ilyen bibliai könyv van, ami ezzel indul. Azok a történeti könyvek, ahol az isteni üdvtörténetnek a hatalmas csodáit Isten személyének és munkájának néha a lehetetlent is lehetségessé tevő munkáját akarja bemutatni. És történt, mert Isten végrehajtja az ő isteni üdvtervét, hogy majd lehessen a népének királya, hogy majd eljöhessen az ígéret földjén az ígéret Messiása, aki ugye Jézus Krisztus lett számunkra, hogy aztán majd Jézus Krisztus elvégezzen mindent, amikor pedig eljön az Úr Jézus, akkor az örökkévalóság boldog dicsősége érkezhessen el.

Az 'és' kifejezés, az 'és történt', 'és lőn' kifejezésben az 'és' szó arra utal, hogy Isten nemcsak a jelenben és a jövőre nézve, hanem a múltra nézve is az, aki, és cselekszik. Az 'és' jelzi, a kötőszó jellege, hogy folytatódik valami, amit még az Éden kertben ígért meg Isten elsőrenden a Sátánnak, de természetesen Ádám, Éva is hallhatta és mi is tudhatjuk, hogy eljön majd az asszony magva, aki a kígyó fejére tapos. Az isteni, a láthatatlan világ szempontjából a Bírák könyve erről fog beszélni végig. Akármilyen szomorú is lesz a láthatók igazsága, ha az Urat látjuk, akkor mindig láthatjuk az ő győzelmét: folytatódik Isten

üdvterve, lesz majd királya Isten népének, eljött majd Dávid – Dávid volt a választott király –, és tényleg az Úr Jézus is eljött majd.

A Bírák könyvében ez a bevezető azt is jelzi – „és lőn Józsué halála után” –, tehát meghalt Józsué, akkor most már nincs vezető, mint ami volt Mózes idejében is egy személyben. Józsué is, emlékszünk, egy személyben volt vezető, de a Bírák könyvében nincs egy személyű vezető. Majd a bíra egy ideig vezeti a népet a harcban meg utána egy pár évig, de a Bírák könyve arról beszél, hogy még nincs király. De a bevezető a Bírák könyvében az üzenetben azt hirdeti: Józsué halála után, igen, nincs vezető egy személyben. Mert ki a vezetőjük? Az Úr. Geleon történetében – gyakorlatilag a Bírák könyve közepén – beszél arról, hogy az Úr a ti királyotok, az Úr uralkodik ti rajtatok. Éppen ebben ragyoghat fel az Isten szeretete a Bírák könyvében: lehet, hogy már nincs Mózes, már nincs Józsué, egy személyű vezető, de ott az Úr, aki uralkodik hatalmasan, dicsőségesen és cselekszik. És természetesen ott van a Mózes által adott és leírt törvénye. Isten népének nem kell egy személyű vezető, nagyon jól tudják, hogy mi az Úr akarata, ott az igéje.

Most ennek a valóságát mi is átélhettük valóban, még a gyermekek köszöntésében is igaz, hogy a gyermekek száján keresztül egy csomó bibliai ígét hallottunk. És hallottunk egyetlen bibliai verset, de lehet, hogy mögötte van egy hatalmas élettapasztalat nekünk is, egy nagy öröm. Édesanyára emlékezve én majdnem elsírtam magam az egyik igénél, mert eszembe juttatott valamit édesanyámmal kapcsolatban. Hallok egy ígét, eszembe jut csak egy bibliai íge és az meghatároz mindent az életemben itt a földön élve. És ott van az egész törvény az Úr népének, Mózes igéje. De ugye ez Isten igéje, csak Mózesen keresztül adta. Milyen jó, testvérek, hogy mi vallhatjuk, hogy Mózes leírhatta azt a kijelentést, amit mi a Mózes öt könyvében ismerhetünk.

A könyv bevezetése tehát Józsué haláláról ír, de akkor is ott van, hogy az Úr folytatja az ő tervét az ő népével hatalmasan. Ezért rendkívül bátorító.

És még tovább kell fokozni a bátorítást. „És lőn Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene?” Az egész nép, tehát Izrael fiai, az egész nép. Ez azért fontos, mert a Bírák könyvében sokszor lesz olyan történet, hogy csak egy törzsszel kapcsolatban olvasunk valamit vagy néhány törzsről. De azok a történetek is mindig Isten népét érintik. Itt viszont azt látjuk, hogy az Izrael fiai, mindenki, az egész nép egyöntetűen. Hadd mondjam most így a mi szempontunkból: a teljes pasaréti gyülekezet közössége. Nullától egészen százvalahány éves korig – nem is tudom, hogy mennyi idős a legidősebb testvérünk.

Mit csinálnak? Megkérdezik az Urat. Ha a Józsué könyvének a nyitányát, bevezetőjét megnézzük majd, láthatjuk, hogy ott is arról olvasunk, hogy valami történik Mózes halála után, de a folytatásban olyan cselekvés, amit Isten maga csinál. Itt meg azt látjuk, Józsué halála után a folytatásban valamit az ő népe csinál, mert úgy akarja bemutatni az Urat, hogy nézzük meg, milyen az ő népe, mikor engedelmes. Az egész könyv egy csomó engedetlenségről beszél majd, és ez volt a jellemző a korban, de a nyitánya hadd legyen ennek a könyvnek,

nézzük meg, amikor engedelmes az Úr népe, és így lássuk meg, hogy milyen az Úr. Gondoljátok el, hogy ez micsoda ajándék, hogy tetszik az Úrnak úgy megdicsőíteni a nevét, hogy rajtunk keresztül, a mi engedelmességünkön keresztül akarja megmutatni, hogy én ki is vagyok a valóságban.

Nem csoda, hogy a Sátán ezt meg akarja gátolni. Majd amikor jöhetünk személyesen is a gyülekezetbe, akkor már megint látni fogjuk egymást, hallani fogjuk egymást. Lehet, hogy egy picit meg tudjuk egymást bántani esetleg egy rossz tekintettel. A maszk mögött nem biztos, hogy látjuk majd, hogy most mosolyog az arca valakinek vagy szomorú az arca és félreértünk valamit. És lehet, hogy még megbántjuk egymást is, de nincs probléma, mert az Úr a mi időnkben is, ha kell, helyreállítja a népét.

Megkérdezték az Urat. Ki az Úr? Akinak a népe azt mondja: ő az Úr. Ő uralkodik, ő mondja meg, hogy mit csináljunk. A Mózes törvényében most nincs leírva az konkrétan, hogy mit kell most csinálnunk, akkor kérdezzük meg az Urat. A sorsvetésnek a részletei nincsenek ide leírva, a ténye a fontos, hogy megkérdezték az Urat. Józsué vezetésével a nép – emlékszünk – elfoglalhatta a földet, megtörtént a föld szétosztása, egy csomó mindent már az Úr szabadítása elvégzett. Hátra volt még az, hogy az adott törzseknek a szétosztott örökségét is el kell foglalni. Kellett még harcolni, voltak még harcok, kemény harcok is, de az Úr ígérete szerint mindez az övéké volt. És ezért a kérdés konkrétan, hogy: „Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene?” Az Úr népe, engedelmes népe tudja, hogy van még harc. Itt vagyunk már az ígéret földjén, voltak már győzelmek, de még menni kell harcolni. Vannak még előttünk álló dolgok, amiket meg kell harcolnunk. De az Úr mondja meg, hogy akkor ez is hogy történjen.

És olyan egyszerűen hadd mondjam így kérdésként: mi az, ami te előtted áll? Vagy mi az, ami tő előttetek áll házaspárként, családként, gyülekezetként hazában élve? Mi az, ami előtted álló harc vagy előttetek álló harc? A hangsúly azon van: az Úr terve és célja alapján. Istennek megvan ma is az ő népével a terve, célja, gondolata, csak – emlékeztek, az Újszövetség is beszél erről meg maga Jézus is így élte meg – vannak harcok. Nekünk a szó lelki értelmében harcok, Izrael népének a szó fizikai értelmében is voltak, de nekik is ez lelki harc is volt.

Amikor az Úr elkezdte elvinni azokat a lelki vezetőket, akiket én lelki atyáimnak is tartottam – Álmos bácsi, Kálmán bácsi, Feri bácsi –, akkor azon gondolkoztam el, hogy: – Uram, akkor most mi lesz velünk? Hogy lesz a te népednek Magyarországon? Hogy lesz a Biblia Szövetség sorsa? Hogy lesz a pasaréti gyülekezet sorsa? Vagy elvisz olyan embereket az Úr, akik hazánkban nagyon nagy áldást jelentettek vezetőkként is, politikusokként. És akkor hazaszeretünk miatt is ott lehet ez a kérdés, hogy: hogy lesz most a folytatás? A Bírák könyve az Úr népének olyan bátorító ilyen szinten is és vigasztaló. Vagy gondoljatok arra, hogy milyen szomorú valóban, amikor anyák napján arra kell emlékezni, aki már nincs velünk. Még tavaly velünk volt – én is így vagyok –, ma már nincs. De testvérek, a gyászban is, ha kérdés nekünk az, hogy de hogyan tovább, mi lesz velem, mi lesz velünk, milyen nagy ajándék, hogy az Úr tudja,

hogya mi a terve, mi az ő akarata, mi kedves a szemében az Úrnak. És konkrétan meg lehet kérdezni nekünk is, és ma is konkrétan szokott az Úr válaszolni.

De előtte még a kérdés miatt hadd húzzam alá, hogy amikor az életünkben, életetekben vannak előttetek álló dolgok, akkor a történetnek a nyitánya, bevezetése azt hirdeti, ezeket a dolgokat is az Úr miatt kell átélnünk. Az Úr felől indul minden, a láthatatlan világ felől kell elindulnunk, amikor kérdezzük is.

Van olyan ificsapat, akik közül most nagyon sokan érettségizni fognak. Ugye holnap írják az érettségit. Lehet valaki köztetek olyan, aki szívesebben szóbelizne is, mert úgy könnyebben menne talán, de lehet, hogy örültök, hogy nem kell szóbelizni, hála Istennek, csak írásbeli lesz. De előttünk álló dolog. Hogy lesz holnap, Uram? Talán izgultok egy picit a holnapi nap miatt azért.

Munkahely kérdései. És lehetne sorolni. A társ kérdése is benne van. Életünk nagy dolgai vagy apró hétköznapi helyzetei, de akkor nekünk az a fontos.

Újra mondom, maga az Úr Jézus is ugyanezt megélte. Azt gondolom, tényleg a legmagasztosabb példa az, ahogyan az Úr Jézus is a mennyei Atya elé tárja, hogy Atyám, akkor hogy legyen most. Mert neki van egy vágya, kérése, van valami, ami az Úr Jézus szemeiben kedves lenne: – Atyám, neked minden lehetséges, hiszen te dicsőséges, mindenható Isten vagy, ha lehet, múltjék el valami. De az Úr Jézus is azt mondja ki, de legyen az, ami a te szemeidben a kedves.

Itt a kérdés arra vonatkozott: ki menjen először harcolni. Azért elsőnek menni, azt jelenti, hogy elől menni, először átélni valamit, amit a többiek már utána tapasztalatként is ismerhetnek.

Nekem eszembe jutott a vizsgaidőszak. Én mindig szerettem hamar túllenni a vizsganapokon, úgyhogy én nem szívesen, de azért örömmel bementem mégis először. Azért nem mentem szívesen, mert voltak olyan professzor urak, akiknél jobb volt kipuhatolni, hogy milyen kedvük van, hogy éreznek éppen, milyen kérdéseket tesznek föl a vizsgán is. Aki másodszor ment, annak már elmondhattuk, mielőtt úgy váltottuk egymást, hogy figyelj, most egy kicsit bal lábbal kelt, úgyhogy figyeljünk oda jobban.

Jó, menjen először valaki. Ki menjen először? Amikor ezt a kérdést fölteszik, tudhatják, aki először megy, győzni fog. Honnan tudhatták? Most még nem azt vesszük, amit az Úr válaszolt, hanem ezt tudhatták az Úr szavából. Mózesen keresztül többször is elmondta az Úr: én magam leszek veletek, veled is, Mózes, meg Józsuéval is, meg én fogok harcolni, én megyek előttetek. Tehát a Bibliából tudhatták a kérdésfeltevésénél is, hogy aki először megy, az fog győzni először. Csak azért rizikós a dolog, mert mégiscsak harcolni is kell, van benne izgalom, de a győzelem biztos tudatában mehetek.

Ilyen az Úrnak engedelmeskedő nép bizalma, reménysége. Ennyire valószínű lehet ez akkor is, ha vannak kérdései az Úr népének, az Úrban hívó embernek ma is. Vannak bizonytalansági tényezők, van ellenség, lenne miért izgulni nekünk is talán. Talán még félni is. De az Úr népe, amikor kérdez is, az Úrra nézhet.

És mi az Úr válasza? „És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a földet.” Elég lett volna azt is mondani az Úrnak, hogy Júda menjen,

pont. De hozzátette ezt is: „Ímé...” – emlékeztek, az ’ímé’ jelzi, hogy ami most jön, az fontos – „... az ő kezébe adtam azt a földet.” Isten megígérte számos szavában, ígéretében Mózesen keresztül a mózesi igékben, a törvényben, a Tórában, hogy ő győzelmet ad az övéinek, a jövőben biztos a győzelem. De a személyes válaszában most ezt újra ki akarta jelenteni: a reménység, a reménység bizonyossága hadd erősítse az én népemet, amikor válaszolok személyesen.

Egyáltalán itt az Úrról van szó. Megkérdezik az Urat – monda az Úr. Ezt is a Tórából, a mózesi igékből tudjuk, hogy az Úr az az Isten, aki nem csupán teremtető, örökkévaló, mindenható, hanem szabadító is, népét szabadító – de tovább kell menni –, aki az ígéreteket beteljesítő Isten. Valamit mondott a jövőre nézve és azt most beteljesíti. És ennek a része az a kérdés is, hogy: – Most akkor ki menjen először, Uram, harcolni? Egy csomó ígért már beteljesedett, de hol van a folytatása? Nagyon konkrét, személyes útmutatás az Úr szavában, mert nagyon konkrétan, személyesen ott van az Úr. Az ígéretet beteljesítő Isten személyesen is jelen lévő: vagyok, aki vagyok, mindig veled vagyok. Amikor az édesanya és az édesapa ott van, otthon van, mindegy, hogy mi van otthon, a legkisebb gyermek számára is nyugodt az egész helyzet. Még ha betörő akarna is jönni, lövöldözést is hallhatnánk, de itt van apa és anya. Az Úr jelenléte ennyire biztos. Mivel harcba kell indulni, ezért van izgalom, de nem egyedül: az Úr jelenléte bizonyossága, békéje.

A szavában pedig kiderül, meg akarja erősíteni: most is győztök. A prófétai múlt idő szerepel itt is. „Ímé az ő kezébe adtam azt a földet.” A múlt, a jövőben. Még jövőbeni, előttünk álló, de olyan biztos, mintha már múlt idő lenne. A 4. versben pedig hallottuk, hogy valóban így is történt.

Szeretnék nagyon személyes lenni anyák napja miatt. A gyülekezetünkben több olyan család is van, ahol éveken át imádkoztunk, néha sírva, hogy az Úr adjon gyermeket nekünk, nekik. És elteltek úgy az évek, hogy nem lehetett gyermek. És egyszer csak halljuk az örömhírt, hogy: kisbabát várok. És milyen nagy ajándék, amikor az édesanya, egyáltalán édesanya lehet és kezében tarthatja a pici gyermeket. Az édesapa is. Aztán már amikor a testvért is a kezében tarthatja, meg aztán a lelki család, a gyülekezet, mi is a kezünkben tarthatjuk a kisgyermeket. Harc gyermekvárás miatt – nem egyszerű kérdés. Néha kemény harcnak tűnik. De az Úr azt mondja: kezébe adtam. Ma is igaz ez a szó legteljesebb értelmében.

Ha pedig még mindig várnotok kell a gyermekre, és ez nem könnyű kérdés a házasságotokban, vagy bajok vannak, bármilyen élethelyzetben is nehézségek, a történet üzenetében az a hangsúlyos, hogy az Úr azt mondta: én kezébe adtam. Az Úrnak a terve megvan az életeddel, az életünkkel, ő tudja, hogy mit akar, ő jót akar. A ’kedves az ő szemében’ miatt mi is élhetünk úgy, ami kedves az Úrnak, ezért szeretném így mondani: ha még nincs is meg az, ami miatt talán te is kéred az Urat, hogy valamit az Úr tegyen, de az Úr akkor is akar a kezünkbe, kezébe adni valamit vagy valakit, mert ő tudja, hogy mi a terve. A Bírák könyve eleje erről szól.

És még mindig nem lehet megállni, mert a legutolsó gondolatban pedig ott van, hogy az Úr azt mondja: Júda menjen elől. És itt a Júda egyértelműen a messiási törzsre utal, a messiási ígéretre. Júda menjen elől. Számunkra nagyon személyesen ez azt jelenti: Jézus Krisztus megy elől. Emlékeztek, a Zsidókhoz írt levél 12. rész elején: kire kell nekünk fölnézni félretéve minden akadályt és megkörményező bűnt látva magunk előtt a régi idők, az ószövetségi hívó népnek is a példáját (lásd a Bírák könyvében is)? „Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra”. A Károliban ’fejedelem’, ami azt jelenti, hogy Jézus a hit elkezdője, ajándékozója és minden hitbeli tettünknek is az indítója. De a ’fejedelem’ szó hordozza az ő személyét is: ő nemcsak csinál valamit, hanem kicsoda ő. Ő fejedelem.

És az üzenet miatt most még hangsúlyosabb így a Bírák könyve szempontjából is: ki megy elől? Jézus megy elől. Akkor kinek kell legelőször harcolni? Kinek kell legelőször menni? Hát Júdának. Igen ám, de Júda fiai meg tudhatták, igen, de az Úr megy előttünk, ahogy megígérte és most is kiemeli. Jézus megy előttünk. Mi a harcok idején is Jézust követjük. Ő megharcolta a maga harcát, a mi földi életünk során pedig az ő harcainak a mi rajtunk keresztül megélt valósága történik üdvtörténetként.

Júda itt a történetben, hallottuk, a vér szerinti testvérét – mert Júda és Simeon édesanyja ugyanaz volt, Lea – hívja magával. Egyébként Simeon törzse a legkisebb számú törzs volt ekkor, Júda meg majdhogynem a legnagyobb. Megy Júda és Simeon, egymást is segítik, mert bíznak az Úrban, és így győznek – hallottuk.

Az Úr győzelme bizonyossága, mert az ő jelenléte ott van, az ő szava biztósíték, erő a jövőre nézve is, és az Úr engedelmes népe ezzel az Úrral, ebben a bizonyosságban, reménységben megharcolja a maga harcát egymást is erősítve.

Jézus is erősít önmagában, de ma is Jézus is úgy erősít, hogy néha egymást is erősítjük. Én sokszor hallottam itt a gyülekezetben az udvaron beszélgető kismamákat, akik korábban még ifis lányok voltak, és akkor már azóta lelki testvéri barátság, és akkor az a kismama, akinek már megvolt az első vagy második gyermeke a családban, hogyan bátorította azt a barátnőjét, lelki testvérét, aki meg éppen várta az első babát. Mire figyeljen, hogy kell a férjeket ilyenkor szeretni, és a többi, és a többi. Babavárásnál, első babánál várni reménységgel az Úrral és egymást erősítve.

Vagy amikor kamasz gyermekünkkel kell harcolni. De ha ezt mondjuk így, hogy kamasz gyermekünkkel kell harcolni, ez a látható világ szempontjából mondott igazság. Kinek kell a kamasz gyermekünkkel harcolni? Hát az Úrnak – ez a láthatatlan világ valósága. És úgy nekem talán. De nem is a gyermekemmel. A gyermekemmel majd az Úr harcol, mert ő vezetheti megtérésre, ő tudja az életét úgy alakítani, hogy most már ne sírjak miatta. Én meg a gyermeke mért harcoljak, ha kell. Vagy az unokámért, dédunokámért, ükunokámért.

Az Úr népe engedelmes. A Bírák könyve nyitánya az Úr ígéjének az üzenetében bemutatja, kicsoda az az Úr, akinek ilyen népe van. Egy személyben is, házaspárként is, családként is, lelki családként is ilyenek lehetünk mi is.

Adja az Úr, hogy az Úr Jézus győzelmét magunknak tudva az ő jelenléte bizonyosságában mi is, ha kell, kérdezzük az Urat, akár sírva is kérdezzük nyugodtan, mert őneki megvan a terve, ő tudja, hogy ma is, nekünk is, mit kell a kezünkbe adni, de akkor nekünk is múlt idő a bizonyosság miatt az ő szava. És ha benne bízunk, akkor így tudjuk megharcolni minden harcunkat. Segítsen az Úr benneteket – engem is –, hogy az Úr győzelmét így éljük át. Legyen áldott az Úr neve, hogy ez igaz, és magasztaljuk az Urat, hogy ma is lehet úgy élnünk: mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az Ő szemei előtt – de az 'Ő' nagy betűvel.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Édesatyánk, azért a hatalmas szabadító műért, amit a teremtés óta kijelentettél, megmutattál, a bűneset miatt végbe vittél; és köszönjük, hogy az Úr Jézus kereszthalála, feltámadása győzelmével beteljesítettél; és amikor eljön az Úr Jézus, kiteljesíted.

Hódolunk előtted, hogy addig is ugyanakkor a mi időnkben mi lehetünk a te néped, engedelmes néped, benned bízó, boldog reménységgel örvendező nép. És köszönjük, ha harcaink vannak nekünk is talán, de győztes harcok lehetnek teveled.

Magasztalunk, hogy ezzel a reménységgel lehetünk mi a személyes életünk-re nézve is, a házasságunkra, a családi életére.

Köszönjük, hogy mint gyülekezetnek is, és mint magyaroknak itthon, a házában, de határainkon túl is, bárhol, ahol élnek, lehet jövője teveled. Urunk, mint gyülekezeti közösség ezt szeretnénk most kérni is tőled.

Kárpátalján is adj így, kérünk, békességet. Olyan szomorú hallani a híreket újra meg újra. Köszönjük, hogy te ott is adhatsz győzelmet már most is a tiednek. Adj ott békét a szó fizikai értelmében is, kérünk.

És hálát adunk, hogy itt nálunk, Magyarországon sok tekintetben szabadság jöhet, de sok országban olyan szomorú híreket hallunk.

Köszönjük, hogy te vigasztaló vagy akkor is, amikor gyászolnia kell a benned bízónak. Akik pedig nem bíznak benned, éppen talán a gyász során, kezdjenek el keresni téged, mert te keresed őket – hisszük ezt, Urunk. Köszönjük neked, hogy az Úr Jézussal drága reménységet adtál nemcsak e földi, hanem az örök életre nézve is.

Áldunk téged, hogy tőled kérhetünk továbbra is erőt az orvosoknak, ápolóknak, a rendőröknek, mindazoknak, akik dolgoznak a járvány mostani helyzete miatt is szinte kimerítően.

A politikai vezetőinknek is, a miniszterelnökünknek, államfőnek, a politikusoknak, az ellenzéki politikusoknak is, te formáld a szívét, te irányítsd őket, kérünk, hadd lehessenek áldássá mindannyiunk számára.

És köszönjük, hogy anyák napja vasárnapján hálát adhattunk, és ezzel a hálaadással fejezhetjük be az imádságunkat is. Most is hálát adhatunk értük, és köszönjük, hogy az ő szeretetükön keresztül is isteni szereteted valóságát akartad és akarod kimutatni. Magasztalunk ezért.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

398. ének

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtség dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.